

[Sundhedsministeren]

ning af hensynet til de smittede over for hensynet til almenheden. Retssikkerheden er afgørende, og dette hensyn må tillægges vægt i valget af de konkrete foranstaltninger. Opsporing af smitekilder og effektive foranstaltninger mod, at sygdommen spredes, er vital i de konkrete foranstaltninger.

Pr. 1. november er der anmeldt i alt 209 AIDS-tilfælde. I år er der anmeldt 68 tilfælde. Det betyder, at det totale tal for 1987 formentlig kommer til at ligge en anelse højere end det totale tal for 1986. Fordoblingstiden er altså stigende og ligger efter Sundhedsstyrelsens seneste vurdering nu på godt 18 måneder. Mønsteret i smittespredningen tyder endvidere på, at den heteroseksuelle smittespredning ikke har det omfang, mange har frygtet. Dette synes erfaringerne fra USA at antyde, og vi synes at gøre de samme erfaringer.

Hvad er det så, kønssygdomsloven giver mulighed for? Ja, det er ret til gratis undersøgelse og behandling og pligt for personer til at lade sig undersøge og behandle, hvis de har grund til at tro, at de lider af en kønssygdom. Det er mulighed for politifremstilling af personer, der tilsidesætter denne pligt og pligt for staten til at sørge for, at befolkningen får oplysning om kønssygdomme og deres bekæmpelse. Det er pligt for sygehuskommunerne til at tilvejebringe gratis adgang til undersøgelse og behandling for kønssygdomme og at ansætte personale til smitteopsporing samt mulighed for med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder at straffe den, der under skærpene omstændigheder ved seksuelle forhold forsætligt udsætter nogen for at blive smittet med kønssygdom.

Derimod, og det vil jeg gerne fremhæve, indeholder den gældende kønssygdomslov ikke hjemmel til at straffe personer, der nægter at angive, hvem de måtte være smittet af eller eventuelt selv har smittet. Den eksisterende kønssygdomslov er særlig på dette punkt udtryk for en liberalisering i forhold til tidligere retstilstand.

En række af de foranstaltninger, der er nævnt i kønssygdomsloven, er allerede iværksat i forbindelse med AIDS-sygdommen. Det drejer sig om oplysning af befolkningen, retten til gratis undersøgelse og behandling, rådgivning af smittede og mulighed for smitteopsporing.

Karakteren af patientpligterne i kønssygdomsloven, det vil sige pligten til at lade sig undersøge og behandle, er et klart udtryk for retssikkerhedsmæssige betragtninger, hvor hensynet til den personlige integritet må afvejes over for det almene krav om forebyggelse.

Det er min opfattelse, at udviklingen ikke i dag kan begrunde, at vi nu ændrer strategi. Jeg finder det væsentligt, at vi så vidt muligt håndterer AIDS på linje med andre alvorlige sygdomme. Efter min opfattelse er hensynet til almenheden allerede tilgodeset med de gældende foranstaltninger. Det gælder f.eks. smitteopsporingen. Lægerne kan foretage og foretager rent faktisk smitteopsporing. Dette foregår inden for rammerne af det almindelige lægeansvar, sådan som dette er fastlagt i lægeloven. Lægen kan altid med den undersøgte samtykke kontakte seksualpartnere og gøre dem opmærksom på smitterisikoen og naturligvis også på, hvordan den forebygges.

Men også uden den undersøgte samtykke giver lovgivningen mulighed for, at lægen kan kontakte seksualpartnere. Dette indebærer selvfølgelig ikke, at en læge automatisk skal meddele alle og enhver, at en patient har AIDS. En helt konkret vurdering kan og bør efter min mening i det enkelte tilfælde føre til, at lægen må fravige sin tavshedspligt, idet det er almindeligt kendt, at der kan forekomme situationer, hvor det f.eks. kan være livstruende for andre, hvis lægen ikke går videre med den viden, han har fået. Lægeloven siger udtrykkeligt, at lægen kan videregive oplysninger, hvis det er nødvendigt »i berettiget varetægelse af almen interesse eller af eget eller af andres tarv.«

De AIDS-smittede og de AIDS-syge er således ligestillet med alle andre syge, når det drejer sig om det konkrete lægelige skøn over, hvornår det er berettiget at fravige tavshedspligten.

Smitteopsporing, når det drejer sig om AIDS, har i øvrigt i dag nødvendigvis et andet sigte, end når det gælder kønssygdomme, der er omfattet af kønssygdomslovgivningen. Ved kønssygdommene har smitteopsporing til formål at helbrede og ad denne vej hindre smittespredningen. AIDS kan som bekendt endnu ikke helbredes. Derfor giver smitteopsporing alene mulighed for at rådgive og vejlede seksualpartnere.